

"ХІРУРГИ" ЛІСУ З ОПАЧИЧІВ

Коли піднятися над зоною відчуження у небо, обов'язково помітиш серед смарагдового, деінде вкритого осінньою позолотою лісового килиму, асуго-сірі смуги. Це не сліди радіації. Це наслідки пожеж. На жаль, у зоні відчуження лісів горить значно більше, ніж за зоною. Як кажуть, біда біді руку подає, адже вогонь у десятки разів підвищує рівень радіації, переносить її на більш-менш екологічно чисті території. Лише в районі села Опачичі спекотного літа 1992-го згоріло близько п'яти тисяч гектарів зелених насаджень. Треба було паралельно з ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи терміново вживати заходів по ліквідації цього стихійного лиха. Не випадково того ж року було прийнято рішення про створення державного спеціалізованого виробничого підприємства "Лісова станція", яку й було розміщено на околиці Опачичів.

діяні вони у трьох виробничих підрозділах. Найбільший з них - лісопункт, яким керує Микола Павлович Коляда. Звісно ж, ми не можемо обійтися у роботі без своїх механіків та механізаторів з ремонтної майстерні та гаража. Адже сьогодні маємо 29 одиниць техніки. Уся вона доглянута і на ходу.

Нелегка праця вахтовиків. До фізичних навантажень додається ще й несприятлива радіаційна обстановка. Техніка ламається на очах. Колісні трактори для лісу не підходять. Потрібні важкі гусеничні Т-130, Т-170. Ними можна без проблем тралити дерева. А де їх взяти, якщо коштів не вистачає? Працівники розуміють, що це загальнодержавна проблема, тому не задають зайвих запитань, сумлінно виконують свою роботу.

Дійсно, важка праця у лісівників, але дуже потрібна країні, людям. Вони оберігають забруднений радіацією ліс-від вогню. А якщо вже не можуть його врятувати, то на місці згарищ садять новий.

Уже припасли молоденькі деревця. Головний інженер похвалився, що домовилися про них у Димері. З любов'ю говорив про це Віталій Павлович. Можливо через те, що його душу давно заповнила лісничка справа, - адже ще задовго до аварії працював у Вишгородському лісництві.

Подібна доля і у вмілого господарника, директора станції Анатолія Шпака. Розмовляли ми з ним на недавньому згарищі, де нині вже висаджені молоденькі деревця. Піднімуться у височинь і через 70-100 років стануть дорослими крихітні сосна, дуб, береза. Хтозна, чи ростимуть вони весь цей час за дрютяною огорожею у зоні відчуження, чи будуть вільниками природи, але доглядатимуть їх люди, закохані у свою справу.

Микола БАРСЬКИЙ.

Фото Миколи ПЕТРИЧЕНКА.

І ось вже понад п'ять років на місці лісових згарищ у 30-кілометровій зоні відчуження господарюють працівники Лісової станції. Спочатку на них було покладено основне завдання - повалити обпалені оцупки дерев, звести їх на звалище для захоронення або, якщо дозволяє радіаційне накопичення, на переробку, приборати територію. Сьогодні підприємство значно розширило свою діяльність. Як розповів головний інженер організації Віталій Мова, вже за поточний рік крім прибраних понад тисячі гектарів згарищ, було висаджено близько 10 гектарів нових насаджень, прорито навколо сіл зони 250 кілометрів захисних протипожежних смуг, на 1800 гектарах лісу зроблені протипожежні рови. Зрозуміло, що без цих робіт не обійтися, оскільки від них залежить майбутнє здоров'я лісу.

Ідучи в бік Зеленого Мису добре видно 50-метрові виорані смуги. У випадку пожежі в одному з кварталів лісу, вони зупинять вогонь і врятують інші насадження. Особливо продуктивно попрацювали при виконанні цих робіт досвідчені трактористи Василь Сичевський та Петро Шайда. Серед лісорубів варто відзначити Василя Макаренка, Юрія Силіцького та Василя Кобилінського.

Обсяги виробництва порівняно з першим роком діяльності організації

збільшилися у 3,5 раза. І це в той час, коли через фінансову скруту зменшилась кількість працюючих.

Для експерименту, "щоб вижити", створено своєрідний переробний цех. Спочатку використовували для розпилення деревини пилораму, що залишилася від відселеного місцевого господарства, а потім придбали нову дослідну пилку з Шепетівського заводу. Були й труднощі. Як кажуть, все експериментальне потребує часу

дозиметричний контроль, то й на вивіз. Безумовно, у планах тісне співробітництво зі своїм "старшим братом" - держпідприємством "Чорнобильліс". Узгоджують з колегами майже всі виробничі питання, користуючись деякими їх послугами і, безперечно, відповідають взаємністю. Це й не дивно, адже виконують спільну справу. Посадка, постачання на замовлення круглого лісу та переробленої деревини проводиться "Лісовою станцією"

Так "хоронять" ліс-горілини біля с. Опачичі.

для вдосконалення. Але нам пощастило: того ж дня, коли відвідали Опачичі, пилорама запрацювала на повну потужність. Під час її запуску ви б бачили, як світилися очі у керівника дільниці Сергія Мариниченка, інших пілярів!

Сьогодні колектив станції робить впевнені кроки на шляху до ринкових умов, продаючи ділову деревину для потреб підприємств зони відчуження, а якщо дозволяє

за погодженням з "Чорнобильлісом". Зароблені гроші використовують для технічного переоснащення підприємства, на зарплату працівникам.

- Намагаємося "сидіти" у зоні не на "шиї" держави, а на госпрозрахунку, - продовжує Віталій Мова. - Наші робітники знають, якщо є гроші у власній касі, тоді можеш їх отримати. А колектив на станції стабільний, більшість працює з дня заснування організації. За-